

приелъ сестреника на святогорския исповѣдникъ; нахранилъ го, стопилъ го, прѣоблѣкълъ го въ нови шаечни дрѣхы, далъ му шаечна зимна шуба, спусналъ му нѣколко гроша въ ржката, далъ му *прѣпоръчително* писмо до нѣкой си *Соколовъ*, търговецъ на шаeci и гайтани въ гр *Тулча* и му пожелалъ „добра нѣтъ“. Чрѣзъ *Соколова*, дяконъ *Игнати* се настанилъ за учителъ въ село *Ени-Кѣйой*. На дѣцата азбукето откривалъ, а на възрастнитѣ бунтовнически пѣсни пѣлъ и за царетѣ български имъ разказвалъ. Както въ село *Войнягово*, така и въ с. *Ени-Кѣйой*, *Василъ* организиралъ *тайно общество*, подъ названието „тайна дружина“. Программата на прѣдмѣтната дружина се състояла въ слѣднитѣ два параграфа:

§ 1. Унищожаваніе черкзкитѣ и татарски разбойнически шайки, които грабѣжъ мирното българско население въ околността на *Сакча* и *Тулча*.

§ II. Распространяване между българското население отъ околнитѣ села на *Ени-Кѣйой* идеята за освобождение на България отъ турската тирания.

Въ празнични дни, *Василъ*, бидѣйки придруженъ отъ най-распаленитѣ младежи на *Ени-Кѣйой*, посѣщавалъ е околнитѣ български села; въ черквитѣ пѣлъ „херувикото“, а въ домоветѣ — бунтовнически пѣсни.

Прѣзъ пролѣтния сезонъ, *Василъ* организиралъ „гимнастически дружини“; членовѣтъ на тия дружини се упражнявали въ слѣдното: прѣскачали ровове, катерили се по дървета, надпрѣварвали се на тичание, съ пушки на нишанъ мѣрили, борчкали се и заучвали пѣкакви си „тайни сигнали“. Дяконътъ билъ майсторъ на всичкитѣ горѣ-изброени гимнастически упражнения.

Не толкова съ рѣчъта си, колкото съ пѣсенъта си и гѣвкавостъта на тѣлото си, той е спечелилъ любовта на *Ени-Кѣйойци* и на българитѣ отъ околнитѣ села. На никой селски даскалъ въ ония врѣмена не сж били правени такива сърдечни почести, каквито *Ени-Кѣйойци* и